

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **P. M. i M. K.**

oskarżonych o popełnienie przestępstw z art. 239 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 539e § 1 k.p.k.),

w dniu 17 czerwca 2026 r.,

skargi obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 28 stycznia 2026 r., sygn. akt II Ka 311/25,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Łasku VII Zamiejscowy Wydział Karny

z/s w Poddębicach

z dnia 10 października 2025 r., sygn. akt VII K 226/24,

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

p o s t a n o w i ł:

I oddalić skargę;

II obciążyć oskarżonych kosztami postępowania skargowego

w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Łasku, wyrokiem z 10 października 2025 r. uniewinnił P. M. od zarzutu popełnienia czynu z art. 53 pkt 4 ustawy o Prawie łowieckim a M. K. od zarzutu popełnienia czynu z art. 239 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Sieradzu, wyrokiem z 28 stycznia 2026 r., po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego, uchylił zaskarżony wyrok pierwszoinstancyjny i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Łasku do ponownego rozpoznania.

Od orzeczenia Sądu odwoławczego skargę wniósł obrońca w trybie art. 539a § 2 k.p.k. i art. 539b § 1 k.p.k. Zarzucił w niej zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisu postępowania karnego, tj. art. 437 § 2 k.p.k., przez uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sytuacji, gdy brak było podstaw do wydania wyroku kasatoryjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Jak wynika z treści art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Sąd Najwyższy, przeprowadzając kontrolę skargową, ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji, zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 439 § 1 k.p.k.) albo czy sąd odwoławczy zasadnie uznał, że ma miejsce wypadek wskazany w art. 454 k.p.k. albo konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu wynikało jednoznacznie, że podstawą uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania był przepis art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k., jako że zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego. Trzeba zaakcentować, że procedowanie Sądu Okręgowego w Sieradzu w zakresie, w którym wykazał, że braki w materiale dowodowym były na tyle istotne, iż ich uzupełnienie nie mieściło się już w kompetencji Sądu odwoławczego, zasługiwało na pełną aprobatę.

Analiza pisemnych motywów orzeczenia Sądu odwoławczego pozwoliła na wnioski stojące w zdecydowanej opozycji do stanowiska zawartego w skardze obrońcy. Niewątpliwie w przedmiotowej sprawie wydanie wyroku kasatoryjnego nastąpiło z przyczyn określonych w art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. z wyraźnym wskazaniem, że zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu

sądowego (k. 13-14), po tym jak kontrola instancyjna ujawniła, że większość dowodów przeprowadzono niewłaściwie a konsekwencją tego było wydanie wyroku uniewinniającego. Powyższe stwierdzenie przesądzało w zasadzie o tym, że orzeczenie Sądu odwoławczego nie zapadło bezpodstawnie. Wobec tego, że procedowanie Sądu Okręgowego w Sieradzu w zakresie, w którym wykazał, że braki w materiale dowodowym były na tyle istotne, iż ich nadrobienie nie mieściło się w kompetencji Sądu odwoławczego do ich uzupełnienia, wzbudziło zastrzeżenia obrońcy, trzeba przypomnieć, że uznaniu zasadności podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie musi towarzyszyć prowadzenie własnego postępowania dowodowego ani też dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób wymagany od sądu pierwszej instancji.

Twierdzenia skarżącego stały w zasadniczej sprzeczności z uzasadnieniem Sądu *ad quem*: przede wszystkim wprost wskazano jakie zaniechania oraz błędy przy wyjaśnieniu sprawy popełnił Sąd Rejonowy, co doprowadziło do naruszenia reguły swobodnej oceny dowodów oraz przedwczesnego zastosowania zasady domniemania niewinności. W gruncie rzeczy w wyniku kontroli apelacyjnej ocena całego materiału dowodowego osobowego oraz rzeczowego została skutecznie zakwestionowana: zarówno przesłuchanie świadków w tym A. N., którego relacje od górnicy przesądziły jako niewiarygodne jak i opinia biegłego, która w ocenie Sądu odwoławczego nie spełniała kryterium z art. 201 k.p.k. oraz wybiórczość dopuszczonego nieosobowego materiału dowodowego, doprowadziły Sąd *meriti* do nieprawidłowych, a wręcz sprzecznych wniosków, skutkujących ekskulpowaniem oskarżonych. Sąd Okręgowy, wbrew tezie skarżącego, nie tylko wypunktował braki postępowania dowodowego i wykazał konieczność dopuszczenia opinii biegłego z zakresu łowiectwa oraz ustalenie broni, z której strzelał oskarżony oraz stwierdzenia czy broń ta była sprawna, ale wyjaśnił dogłębnie, dlaczego na obecną chwilę uniewinnienie dwóch oskarżonych nie mogło się ostać. Wniosek ten był nieuchronny po ustaleniu przez Sąd odwoławczy, że na etapie orzekania pierwszoinstancyjnego naruszono zasadnicze reguły procedury karnej w tym ustalenie stanu faktycznego bez należytej oceny dowodów i bez uwzględnienia całokształtu okoliczności w sprawie.

W przedmiotowej sprawie skala złej jakości dowodów nie pozwalała mówić o niewinności (bądź winie) oskarżonych. Dlatego nie można przejść obojętnie obok zaistniałego stanu rzeczy, w którym czynności dotychczas przeprowadzone przez Sąd Rejonowy nie doprowadziły do pełnego i rzetelnego rozpoznania sprawy, co zostało wychwycone przez apelującego prokuratora i co musiało skutkować wydaniem wyroku kasatoryjnego przez Sąd Okręgowy w stosunku do obydwu oskarżonych w tym także M. K., którego ewentualna odpowiedzialność karna jest ściśle powiązana z zasadnością zarzutu popełnienia przestępstwa przez P. M..

W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę, że orzeczenie Sądu odwoławczego znajdowało podstawy w art. 437 § 2 k.p.k. *in fine* k.p.k., i stwierdzając poprawność zastosowania przez Sąd Okręgowy tego przepisu, należało skargę obrońcy oddalić (art. 539e § 2 k.p.k.).

[J.J.]

[r.g.]

Michał Laskowski